

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Dei Præsentia

Le Gaudier, Antoine

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. VII. Quibus modis nos Deo præsentari vnire possimus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50583](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50583)

quas varios respectus & titulos admittit; ita varię sunt hominis operationes, quibus ad Deum ipsum adeo se inclinātem accedit, eumque vicissim complectitur, quas iam enumerare opere pretiū erit: hoc illis enim constabit, quā varijs modis sese possit homo Deo presentem exhibere & vnire.

CAPVT VII.

Quibus modis nos Deo presenti vnire possimus.

PRIMUM ergo Dei ad creaturas accessus est per creationem, per quam Deus creaturę suę quę antea nihil

nihil omnino erat, non tantum incipit esse praesens, sed ita ut eam pervadat intimè, & per actionem creativam, conseruationemque continuam suas in ea perfectiones manifestet, &, ut ita dicam, creaturae suae addicat ac mancipet necessitate quadam spontaneâ creaturis illum concursum aequè certò, ac si cum ex stipulatione aliqua deberet, tribuens. Nec enim crearet & conseruaret, nisi esset summè bonus, sapiens, omnipotens, infinitæ denique perfectionis & excellētiae. Ab hac Dei operatione nascitur is qui ei tribui solet titulus primi principij, creatoris, & authoris rerum omnium, sub quo vnus-

quis-

quisque illum sibi & alijs omnibus creaturis presentē, & ita operantem concipere potest, & seipsum aliasque omnes ab eo accipientes continuo, esse, posse, & operari; ac proinde dependentes ab eo magis quam à seipsis, cum à se nihil sint, habeant, aut possint, sed tantum ab eo presente & operante in singula momenta accipiāt id quod sunt, quod habent, quod possunt.

Ex qua Dei presentis, & operantis apprehensione orietur sine dubio maxima aestimatio eius excellentiæ, ingens sui submissio sub tanta maiestate, eiusdem cultus tum internus, tum externus, adoratio, laus, gratiarum actio, oratio,

sui

sui oblatio, & alij actus ad religionem pertinentes, quibus homo Deum vt creatorem suum & principium veneratur, & ei praesenti & adeo in se propenso seipsum etiam praesentem facit, coniungit, penitusque adstringit.

Huc etiam spectat quod per productionem supernaturalium donorum, & gratiarum actualium communicationem efficit nos nouam creaturam, & ineffabilibus operationibus gratiae, suam nobis infinitam bonitatem, misericordiam, potentiam, sapientiam, iustitiam, sanctitatem quotidie nouo quodam modo communicat, & addit; sic vt ab illo accipiamus

esse

esse quoddam supernaturale, posse & operari. Idem enim ille spiritus qui ferebatur super aquas eas fouens & fecunditatem largiens; idē, inquam, spiritus nos omnes vita spirituali viuificat in nobis inhabitans, atq; adeo merito sanctificator noster est & iustificator, quem sub illo titulo & præsentem, & operantem in nobis, & intueri sæper possumus & debemus, & vicissim etiam ei nos submittere, singulari modo cum honorando colendoque.

Præterea supremus est omnium Dominus suo omnes iure gubernans, & sanctissimis legibus coërcens. Has ipse leges non atramento, sed spiri-

tu suo viuo & viuifico in animis nostris, scriptas & in tabulis non lapideis, sed cordis carnalibus emollitis videlicet, preparatisque prius intellectu & voluntate nostra insculptas promulgat idem idem inculcans, sicut ipse per Ierem. inquit, *Dabo legem meam* c. 13. *in visceribus eorum, & in corde eorum scribam eam.* & Ezech. c. 36. *Auferam cor lapideum de carne vestra, & dabo vobis cor carneum, & spiritum meum ponam in medio vestri, & faciam ut in praeceptis meis ambuletis, & iudicia mea custodiatis & operemini.* Et verò non tantum excitat nos, impellitque & sanctissimè, iustissimeque quidquid ex leges

præ-

præscribunt in nobis exequi-
tur, sed etiam si violauerimus
poenam multiplicem internã
& externam seuerissimus iu-
dex exigit, tam in hac vita
quàm futura. Sic ergo Deum
præsentem nobis, & operan-
tem in nobis, atque adeo no-
bis ita coniunctum concipe-
re, timere, reuereri, nosque ei
submittere debemus, vt iustif-
simo, sanctissimo, & potentif-
simo domino, & æquissimum
seuerissimumque iudicẽ per-
timefcere, leges eius seruare,
si qua in re offenderimus nos
metipsos accusare, veniam-
que humiliter petere, ac si
opus sit, poenis etiam à nobis
repetitis iustitiam eius in no-
bis & contra nos cum eo ex-
ercere.

Est & magister & doctor
noster, qui per donum fidei
& cætera illi consentanea,
suam nobis sapientiam com-
municat; & nostri, cætera-
rumque rerū omnium, quas
nouimus, cognitionē. Quod
eius magisterium agnoscere
debemus, & nos illi exhibere
etiam non tantūm vt præsen-
tes, sed etiam vt discipulos
humiliter doctrinam eius ex-
cipientes, & ei credere per fi-
dem, & obsequi paratos, sæ-
peq; ab eo petere vt nos tam
interius per se, quàm per alios
docere pergat, & fidei lumen,
cæteraque dona prudentiæ,
sapientiæ, scientiæ, intellectus
in nobis multiplicet.

Ad hæc, bonum nostrum est

ac finis vltimus, & munificus
bonorum operū remunera-
tor ac glorificator, imo & opse
merces nostra magna nimis,
qui seipsum nobis in præmiū
amplissimum proponit; &
media ad id consequendum
largitur benignissime, & præ-
sens in nobis cōtinuō, animos
ad se nostros nunc allicit, nūc
etiam sollicitat, & ad aterna
bona appetenda erigit, inui-
tat ad coronam gloriæ, & tā-
quam agonothea nō spectat
tantū certantes, sed etiam
excitat & iuuat; aut vt belli
dux confortat nos pugnātes;
vt protector fortissimus ab
omnibus defendit hostium
incurfibus; vt dux fidelissimus
viam nostram dirigit; vt que

medi-

medicus diligentissimus in nobis ipsis medicinā nostris morbis facit, & sanat infirmitates omnes nostras. Hæ adeo vitales operationes Dei præsentis in nobis, adeo suauestitudi, quot occasiones nos eidem per spem & in omnibus huius vitæ discriminibus fiduciam colligādi; quot in conspectu eius currendi alacriter, strenuè certandi, pugnandique fortiter & constanter, incitamenta nobis præbent?

Denique Deus præsens in nobis per intellectum suum & voluntatem operatur, atque adeo liberè agit quidquid agit, & ex amore nostro ut quod nobis bene sit, & ita in nobis ipsis nos verè diligit, ut pater

amantissimus, sponsus charissimus, amicus fidelissimus, ne vno quidem momento cessans à nostri boni procuratione. Quare superiores omnes titulos hoc ultimo cumulat & perficit, vt non tantum sit creator noster perpetua nos operatione conseruans, aut Dominus nos gubernans, aut magister nos erudiens, aut agonotheta, dux, ac medicus; sed ex infinito amore quo nos prosequitur, hæc omnia in nobis operetur. Quo titulo illum præsentem in nobis ipsis concipere debemus acta continuo nos amantem, & ex eo amore operari non cessantem quæcunque nobis ad salutem & perfectionem cōdu-

cibilia

cibilia sunt, modo nos nihil impedimēti abijciamus. Quare ut nos illi etiam hoc modo praesentes reddamus, necessarium est, tum ut pariter ex vero eius amore nos ei totos reddamus illum & cognoscere, & amare non cessemus, tantae bonitatis gloriam procuremus assidue, & nostras omnes operationes amoris eius diuinissimo caractere insigniamus; tum ut in nobis perficiatur quod tanto cum affectu Christus Dominus amantissima illa sua flagrantissimaque oratione discipulis suis & nobis omnibus precatus est, *ut dilectio qua dilexisti, me in ipsis sit & ego in ipsis,* id est ut illa Dei dilectio, qua

Ioan.
17.

prior nos ille dilexit in nostrum quoque transeat affectum: sic enim qui amat Deum vnus spiritus efficitur cum illo. Et certè non est difficile animæ amanti, Deum quem in se sensu quodam interno experitur formantem amorem suum & mira operantem, præsentem sibi facere: sicut enim ex Dei amore merces in altera vita sequitur, visio Dei; ita ex eodem amore contemplatio Dei intimè præsentis in hac vita proficiscitur, ex qua iterum fit vt ille ipse amor magis augeantur, & vicissim auctus suauissimâ Dei præsentiam longè familiarior efficiat. Breue præceptum Augustinus nec minus

efficax,

efficax, *Si vis videre Deum
ama.*

Tot ergo modis quælibet
creatura Deo præsentem, & rã
varia multipliciaque operan-
te plena, quid mirum si con-
tinuò illum sentire quodam-
modo in se, & eidem etiam
sese reddere varijs modis
queat? Quid mirum si seueri
iudicis iustitiam præsentem
intimè, & operantem sentiat
reus, eique sese submittat? si
misericordiam miser & pec-
cator, bonitatem & amorem
indignus filius, sapientiam
cæcus & insipiens, potentiam
infirmus, sanctitatem abomi-
nabilis peccator, plenitudi-
nẽ denique omnis perfectio-
nis pauper & omniũ egenus

in se alijsq; residentem agnoscat, colat, magnificet, & toto in eam amoris impetu feratur.

CAPVT VIII.

Ad Christi Domini praesentiam perfectam unio etiam requiritur.

Ec verò minus ipsa Christi Domini veri Dei & hominis praesentia ad unionem moralem nobiscum pertinet. Et quidem quod spectat ad sacratiss. Eucharistiae sacramentum nihil addendum occurrit ijs quae hac de re dicta sunt part. 3. de sanctissimo sacrificio Missae,

vbi